

SMLOUVA NA LÁSKU

CASSIE CONNOR

NEMŮŽETE
SEHNAT DOPROVOD?
NAJMĚTE SI HO!

**SMLOUVA
NA LÁSKU**

CASSIE CONNOR

Přeložila Marie Frydrychová

First published in Great Britain by HarperCollinsPublishers 2022 under the title

LOVE UNDER CONTRACT

Copyright © Cassie Connor 2022

Cassie Connor asserts the moral right to be acknowledged
as the author of this work.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

Translation © Marie Frydrychová, 2023, translated under licence from
HarperCollins Publishers Ltd.

Cover illustration © Jasmína Tomková, 2023

ISBN 978-80-271-3993-4

*Tato kniha je věnována fantastické Charlotte Ledgerové;
její vášnivé nadšení pro autory, které má na starost, nezná mezí.*

1. KAPITOLA

„Do prdele práce.“ Ta slova mi vyklouznou dřív, než je stačím polknout. Praštím telefonem na bar. To jako fakt? Nechce se mi věřit vlastním uším, do háje zelenýho!

Neuvěřitelným řízením osudu přímo vesmírného významu vycházejí stejná slova úplně ve stejnou chvíli z úst chlapíka vedle mě. „Do prdele práce.“ Právě očím tohoto chlapa jsem se soustředěně vyhýbala, přestože se naše barové stoličky v přeplněném hotelovém baru v podstatě dotýkají.

Pobaveně se na sebe podíváme.

„Nevyšlo vám rande? Nepřišel?“

Nejradši bych se na něj zamračila, protože mě fakt pekelně vytáčí. Proč hned usuzuje, že můj problém je tak nepatrný? Naštěstí nasadil příjemný úsměv.

„Ne,“ povzdechnu si. „Právě mi esemeskovala moje sestra, aby mi sdělila, že je zasnoubená.“

Zamračí se. „A to není dobrá zpráva.“

„Ne, když si bere mého bývalého.“

„Au, to je teda mizerie...“ Odmlčí se. „Já vás ovšem trumfnu.“ Pobaveně zvlíná rty a já se přistihnu, že od nich nemůžu odtrhnout pohled. Celou vteřinu se k tomu přemlouvám, až se konečně zadívám na telefon, který drží v ruce.

„Hrajeme si na to, kdo dopadl hůř?“ ptám se.

„Jo.“

„Tak to teda skutečně dost pochybuju...“ Povýšeně zvednu obočí. Je typem chlapa, kterého člověk musí udržovat v neustálé nejistotě. „Ale klidně pokračujte.“

„Obchodní partner mi zrovna definitivně uzavřel finanční kohoutky. Šlus, konec.“

Dívám se na něj – seprané džíny mu obepínají vypracovaná stehna a měkoučké bílé tričko bez límečku, s dlouhým rukávem a několika knoflíčky dává vyniknout jeho nesmírně široké hrudi, a protože je rozepnuté, vidím na ní i tmavé chloupky. O jakém konci mluví? Co asi dělá? Vyzařuje z něj mužnost s velkým M a v očích, kterými umí skvěle flirtovat, má ten známý výraz, co jasně říká: „Vím, jak jsem sexy, tak pojď na to, zlato.“ Oči má zářivě modré a neodolatelně šibalsky se mu v nich blýská.

A naprosto není můj typ. Jenže už ve chvíli, kdy mi to bleskne hlavou, se mi z nitra ozve hlásek a pobídne mě, ať si představuju, jak asi vypadá nahý, protože člověk by musel být opravdu úplně slepý, aby neviděl, že má svaly na všech správných místech a ví, jak je použít. Okamžitě se vzpamatuju, hlásek zaplaším a dívám se na něj přimhouřenýma očima. Tyhleto myšlenky běžně nemívám.

Zazubí se na mě, jako by naprosto přesně věděl, co mi běží hlavou.

Polknu. Jsem opravdu tak snadno čitelná? Mám ráda muže ve skvěle padnoucím obleku, hladce oholené, s krátkými vlasy a v dokonale vyžehlených bělostných košilích s vkusnou kravatou a neokázalými manžetovými knoflíčky. Nikdy nevěř chlapovi se zbrusu novými manžetovými knoflíčky. Považuju je za barometr buranství. A ještě něčeho horšího. Stačí vzpomenout na Andrewa. Kretén.

Znovu se pokouším přijít na to, v jakém oboru by asi tak mohl pracovat. V tomhle oblečení vskutku neodpovídá představě podnikatele. A už vůbec ne s těmi hustými, příliš dlouhými vlasy, které mu sahají těsně na ramena, s několikadenním strništěm na bradě a obrovskými silnými rukama, zvláště elegantními, které ale zároveň vypadají, že za sebou mají docela pořádný kus manuální práce.

„Tak to je tvrdé,“ konstatuju ve snaze nasadit dokonale neosobní profesionální tón a ignorovat prapodivné směšné lechtání kdesi v břiše. Pokud jsou to motýlci nadšení, ať táhnou, odkud přišli, to není nic pro mě. Zvednu bradu. „Lze předpokládat, že máte ve smlouvě dodatky

ohledně jejího vypovězení, případně zrušení. Očekávala bych, že v ní musí být nějaká výpovědní lhůta, ne?”

Zvedne obočí a nasadí mírně pokřivený úsměv ozdobený dolíčkem. Páni, to je fakt něco! „Musíte se poradit se svým právním zástupcem,“ dodám rychle a nesmírně upjatě. Nezapovídám se rozkošnými mladíky ani rozkošnými staršími muži.

Jeho dolíček se prohloubí, jako bych vypustila z úst něco skutečně hodně vtipného.

„Šlo o... jiný typ smlouvy. Osobní.“

Jen na něj zírám a vidím jeho odevzdaný výraz, který je zároveň tak zvláště nad věcí. No jo, co teď už...?

„Aha, myslíte takovou tu chlapeckou smlouvu à la ‚plivnem si do dlaní a zpečetíme to rukoudáním?‘“ zeptám se a tázavě nakloním hlavu.

Kývne a pokrčí rameny. „Něco v tom duchu. Domluvili jsme se, že si budeme vzájemně pomáhat, a ona se nabídla, že to zafinancuje.“

Kdy se lidí poučí? Chtějí ušetřit na poplatcích za právníka, ale když je všechno podělaným nahoru, stojí je to pak mnohem víc. Slušná smlouva je dokonale neprůstřelná, vodotěsná, vytesaná do žuly, zkrátka na ni uplatníte jakékoli podobné přirovnání o nezdolnosti, které vás napadne. Měla bych o tom něco vědět. Jako seniorní partnerka v jedné z největších právních kanceláří v Londýně vypracovávám a kontroluju smlouvy. Mám pověst jedné z nejlepších a nevyznačuju se falešnou skromností. Když jsem onehdy našla skulinku v kontraktu mého posledního klienta, zachránila jsem ho před možnou ztrátou ve výši sedmdesáti milionů liber. Ano, mé služby jsou drahé, ale stojí za to. Rozhodně se vyplatí.

„To znamená, že vám nabídla financování.“

„Jo, přesně tak. Myslel jsem, že jsme přátelé. Jenže ona změnila názor.“

Vnímám nějaký nepatrný záblesk v jeho očích, který ho prozrazuje, a tak se na něj hned vrhám jako žralok cítící krev. „Aha, takže jste s ní spal?“

Zírá na mě a pokrčí rameny. „Jednou nebo dvakrát. Nic vážného a rozhodně ne v poslední době.“

„Jenže ona chtěla,“ konstatuju, protože vím, jak to chodí. Pořekadlo o tom, že sex byznysu nesvědčí, existuje ze zatraceně pádného důvodu. Z téhle kombinace nikdy nic dobrého nevzešlo. Škoda že si nese-psali nějakou smlouvu dřív, než se vůbec přiblížili k ložnici.

„Věděla, že to není vážné. V tom jsem byl zcela upřímný. V tomhle roce jsem se snažil maximálně soustředit na rozvoj svého podnikání. Byznys musí stát na prvním místě, než se mi ho podaří odlepit ode dna.“ Maličko zvedne bradu v mírně zastrašujícím gestu, které jen podtrhuje, co právě řekl, a to mě zaujme. Zdá se, že své podnikání nebere na lehkou váhu a dává do něj srdce.

Radši se ani nevyjadřuju k těm kecům typu „věděla, že to není vážné“, protože, rozumíte, na mě si nepřijdou. Na tyhle týpky jsem narazila milionkrát. Zeptám se tedy: „No a v čem vlastně podnikáte?“

Najednou se napřímí, už není ani stopy po tom nahrbení, které zakřivilo jeho páteř do oblouku, jeho modré oči se rozzáří energií stovátové žárovky a já jsem zjevně příliš blízko, protože najednou pocítím zvláštní příval adrenalinu – zřejmě z něj vyzářuje neskutečná energie. „Navrhuju a vyrábím nábytek.“

To mě překvapí. Nevím sice, co jsem čekala, ale teď to dokonale chápu. Ty jeho ruce, široká hrud', svalnaté paže pod bílým tričkem. Jistě. Truhlář. „A jste dobrý? Mohla jsem o vás slyšet?“ Upiju vína.

„Zatím ne, ale uslyšíte. Jmenuju se Hudson Strong.“

Odfrknu si, ale vůbec ne takovým tím roztomilým způsobem – víno mi doslova vylítne nosem. Co je to za jméno?

„To jste si vymyslel,“ řeknu mu vyčítavě a kašlu.

Zazubí se na mě. „To si vyřídte s mými rodiči. Máma a babička jsou velké fanyanky Doris Day a Rocka Hudsona. Moje starší sestra se jmenuje Doris.“

„Vážně?“

Znovu pokrčí rameny a přitom se mu zavlní dlouhé vlasy. Neměly

by působit přitažlivě, ale vypadají přímo hedvábně hebké a upoutají mou pozornost.

„Vy máte nějaké jméno, paní smluvní právničko?“ Zvedne nepatrně koutek úst v úsměšku, z něhož číší, jak je spokojený sám se sebou.

„Dobrý odhad.“

„Ani ne. Máte to napsané na nose.“ Významně pohlédne na můj černý kostýmek. Nedá se označit za prakticky účelný, ale je rozhodně velice šik. Hugo Boss for Women. Jsem nejlépe oblékaná žena ve firmě, což je nesmírně důležité, když plavete se žraloky. Mám černé louboutinky, které dělají přímo divy s mými lýtky, a blond vlasy si stahuju do elegantního uzlu, v němž vynikají nenápadné, pečlivě udržované proužky melíru.

„A,“ dodá ještě, „hbitě se oháníte slovy jako *výpovědní lhůta* a *dodatky ke smlouvě* a podobně, jako by to pro vás byl denní chleba.“

„Rebecca Madisonová. Pracuju pro právnickou kancelář Carter-Wright.“

Hvízdne. „To jsou velcí šéfové. Teda pardon,“ opraví se hned. „Velké šéfky.“ Čímž si hned vyslouží malé bezvýznamné plus. Jen malé, protože když si prohlížel můj kostýmek, maličko ohrnul ret.

„Něco se děje?“

„Asi ne. Jen ta vaše uniforma.“

„Co je na ní špatného?“

„Vypadáte v ní poněkud upjatě.“

„No, ale to rozhodně nejsem,“ opáčím úsečně, což zní velice upjatě. Na tomhle chlapovi je něco, co mě dráždí a provokuje mou upjatost.

„Takže, vaše sestra.“ Kývne k mému mobilu. „Co je to za historku s tím bývalým přítelem?“

Zcela přirozeně bych se klonila k zachování mlčení, ale když pokládá svou otázku, v jeho hlase je taková zvláštní měkkost. Vnímám v něm lehce ochraptělý tichý tón dobrého posluchače. Navíc se můžu na všechnu zdrženlivost vykašlat, vždyť je úplně cizí. Vůbec ho neznám. Proč se nepodělit o to, co mě trápí? Jenže na to potřebuju další drink. Stačí, abych nepatrně zvedla prst, a barman připluje až ke mně.

„Dvojitý hendricks s tonikem,“ objednáám si, protože gin na mě působí a teď potřebuju trochu otupit. Obracím se k němu. „A co vy?“

„Sklenku merlotu. Děkuju.“

Nedokážu poznat, jestli jeho klidná reakce plyne z toho, že je zvyklý, aby ho ženy zvaly na skleničku, nebo jestli mu je to opravdu jedno. Většina mužů z mého okolí se pořád drží hesla jeskynního muže – „já chlap, já kupovat panáky“ –, jenže vzhledem k tomu, že vydělávám stejně, nebo dokonce víc, je tahle rovnice poněkud nespravedlivá. Navíc pro většinu z nich znamená přijetí pozvání na skleničku zelenou pro následný sex. Což je nesmysl.

„Dostala jste teda esemesku od sestry?“ ptá se nevěřící.

„Jo. Nejsme si nijak moc blízké.“ Eufemismus století.

„To máte kliku. Já mám tři sestry. Škoda že textové zprávy nejsou i jejich oblíbenou formou komunikace.“ Teatrálně se zachvěje, což mi roztáhne koutky do úsměvu, přestože teď naprosto nemám náladu na nějaké vtípky. „Když jsem dovolil Doris, mé nejstarší sestře, aby mě sledovala na instagramu, dopustil jsem se největší chyby v životě. Moc ráda všechno komentuje a telefonuje... prostě hodně.“ Navzdory svým slovům se dívá na svůj mobil docela láskyplně.

Přemýšlím, jaké to asi je. O každodenním životě své sestry nemám ani potuchy. Její instagram je asi plný příspěvků o její sbírce značkových kabelek, o posledním modelu sportáku (auta mění po půl roce) a našla bych tam asi tuny našpulených fotek „miluju tě, láska“.

„No a co se stalo?“ pobídne mě. „Co ten ex? Jak dlouho je vlastně ex?“

„Strašně moc a navíc naprostý kretén. Nic k němu necítím. Vykašlal se na mě – to už je dávno... Tři roky.“ Nějak se nedokážu rozhoupat, abych mu sdělila i to, že jakmile se na mě Andrew vykašlal, ihned obrátil pozornost k Lauře.

„A vy po něm pořád truchlíte?“

„Bože chraň,“ řeknu pohrdavě, protože Andrew na sto procent patří do klubu kreténů, kteří zásadně nosí nové manžetové knoflíčky. „Jsem

vytočená, protože mě zvou, abych si za měsíc přijela zahrát na hodnou sestřičku na Den díkůvzdání, kdy se koná jejich zasnubní večírek.“
Teď je řada na mně, abych se otrásla – a dělám to procítěně.

„Na Díkůvzdání?“

Kristepane, tak *tohle* ho zaujalo?

„Můj nevlastní otec je Američan, matka Angličanka. Tráví hodně času v New Yorku.“

„Takže vy máte namířeno do New Yorku na oslavu Díkůvzdání. To je mi frajeřina.“

Zírám na něj. Zjevně má o tom, co je *frajeřina*, naprosto jinou představu než já.

„Budu tam jako pod mikroskopem, všichni budou pozorovat, jak to *zvládám*, i když mně je to přitom úplně šumafuk. Jeden druhého si dokonale zaslouží, ale ať řeknu nebo udělám cokoli, bude to považováno za zhrzenost nebo žárlivost, protože mezi mnou a sestrou je *samosřejmě* rivalita. Proč si tohle všichni myslí?“

Protáhne obličej. „To naštve.“

Povzdechnu si. „No jo. Co teď s tím?“ Hodím do sebe zbytek ginu a mávnu na barmana, abych si objednala druhý, dvojitý. „Chcete ještě skleničku?“ zeptám se.

„Tentokrát zvů já vás. Ještě si snad můžu dovolit koupit jednu rundu.“

„To je v pohodě. Bydlím tady. Všechny drinky si dám do nákladů.“
Byla jsem totiž v hotelu dva dny na konferenci a kolegyně z firmy mi tu dnes domluvila pracovní schůzku, tak jsem dostala možnost přespat tady ještě další noc, přestože bydlím kousek odsud v Chelsea.

Směje se. „No jistěže. V takovém případě se s radostí napiju na účet vaší firmy. Já se teď budu nějakou dobu muset krotit a šetřit.“

„Co budete dělat?“

„Nic zvláštního. V lednu mě čeká velká prezentace na veletrhu. Stačí mi tam prodat pár kousků a dokonale se zahojím.“

„To zní docela dobře.“

„Taky že jo. Mě spíš vytočilo, co mi řekla.“ Zazubí se. „Jsem prý mi-

zera, nejhorší z nejhorších, ubožák, co se bojí navázat pořádný vztah, zmetek, který ji svedl a zneužil.“

„A bylo to tak?“

Pokrčí rameny. „Nikdy jsem jí nic neslíbil.“

Znám tenhle typ. Mají na čele napsáno, že vyznávají lásku na jednu noc. Jenže některé ženy věří, že mají tu moc je od základu změnit. Chudinky.

„No ale v zásadě vlastně ano. Dával jste jí falešné naděje, využil jste ji.“

Přimhouří oči a měří si mě pronikavým pohledem. Teď zase krčím rameny já.

Oba popíjíme ze svých skleniček v náhlém rozpačitém tichu, jako bychom si právě uvědomili, že se vlastně vůbec neznáme a náš hovor dospěl ke konci.

Naštěstí mi zabzučí telefon a já ho hned popadnu. „Teď jsem zůstala na ocet já,“ říkám, když se ke mně Hudson Strong otočí. „Chlápek, se kterým jsem měla mít schůzku, ji zrovna odřekl.“ Což je vážně sviňárna a pěkně mi to leze krkem, protože jsem se večer mohla sebrat a jít rovnou domů a neprodlužovat si pobyt v hotelu.

Jediný důvod, proč jsem na tomhle dobytčím trhu zrovna v pátek večer, je ten, že mě o to poprosila kamarádka z personálního oddělení (naléhala a já jsem jí zavázaná – připadá mi, že Mitzie jsem zavázaná vždycky). Šlo jí o to, abych si promluvila s bývalým kolegou o strategii firmy na poli well-being, tedy štěstí a osobní pohody zaměstnanců. Navíc člověk nikdy neví, kdy se mu nějaký kontakt může hodit. Jenže já jsem ta poslední osoba, s níž by se mělo debatovat o osobní pohodě. V duchu obracím oči v sloup, proč každá firma nezbytně potřebuje mít každý den mezi osmou a devátou hodinu jógy. Víte vůbec, kolik práce se dá stihnout, než začnou zvonit telefony a telefonní centrála se začne žhavit doběla? A nechtějte, abych se pustila do rozboru na téma plýtvání časem, když se zaměstnanci konečně posadí na svá pracoviště tak skvěle uvolnění, že málem padají ze židlí, přestože se

předtím zastavili u našeho úžasného baristy Tonyho. Postavili ho na recepci teprve nedávno, k nablýskanému luxusnímu kávovaru Gaggie na ta jejich mocca latté, cappuccina z ovesného mléka a dvojité espresa. Pro duševní zdraví je evidentně zásadní kvalitní káva zdarma. Ano, uznávám, že i mě káva drží při vědomí a v akci, přestože mi příliš nepomáhá dodržovat spánkový režim.

„Tak to je průser.“

Rozhlížím se po přeplněném baru. „Někoho čekáte?“

„Jo. *Bývalého* obchodního partnera. Tedy partnerku. Tohle není místo pro mě.“ Přimhouří oči. „Je tu plno sešněrovaných, nudných korporátních patronů.“

„Jako jsem já?“

Odmlčí se, pozorně se mi zadívá do obličeje a pak jeho tvář pomalu zalije úsměv a promluví hlubokým hlasem, ale potichu, takže musím napínat uši. „Jo. Ale vsadím se, že byste se dokázala uvolnit.“

Pohlédne na mou halenku – ušitou na míru. A na knoflíčky. Konečně mi dojde ten dvojsmysl s uvolněním.

Najednou mám pocit, jako by mnou projel blesk. Nebo spíš jen takový silný výboj. Zírám na něj. Neuhýbá pohledem, jen maličko zvedne obočí. Prostě mi nastražil past. Nebo mě spíš hecuje.

Ještě nikdy se nikomu nepodařilo mě uvolnit. Tedy ne tak docela. Vlastně ani nevím, jestli se zvládnou uvolnit tak, jak to má na mysli on.

Polknu a zvednu bradu. Nejsem s to od něj odvrátit pohled. Ta chvilka je nabitá elektřinou, nebo spíš přepólovaná a najednou mi to v jediném oslepujícím okamžiku dojde. Jako by mi někdo nahodil srdce defibrilátorem. Chci se nechat tímhle mužem uvolnit. Nechat si od něj rozepnout knoflíčky.

Hodím do sebe gin a dívám se mu na ústa, na ten plný spodní ret. Zašeptám: „Tak mě uvolněte.“

2. KAPITOLA

Šokovala jsem ho. Rozšíří se mu zorničky. Přebrala jsem iniciativu, což nečekal. Najednou cítím nadvládu. Hledí na mě snad celou minutu. Ani jeden z nás nepromluví a mně tluče srdce, poháněné obrovským dopadem mých slov. Čekám, že se zvedne a odejde. No jistě. Jenže pak mi pohlédne na rty a zvlní ty své v pobaveném úsměšku, jako by mě odhadoval.

Nakloní se, ani na vteřinku nepřeruší oční kontakt. Tají se mi dech. Nemůžu se pohnout. Jeho rty jsou nejprve hebké, jen mě lehce pohladí ve škádlivém polibku a já čekám, že se hned poté odtáhne s trochu ironickým úsměvem, protože zjistí, jak je to se mnou snadné. Jenže pak zvedne ruku a pohladí mě po bradě tak něžně, až se málem zblázním, a místo aby se ode mě odtrhl, nečekaně zareaguje a hladově mě líbá dál. Tiskne své rty k mým a připomíná jestřába vrhajícího se na kořist. Z jiskřičky se rázem rozdmýchá plamen. Je to vzájemné, cítím totéž, co vidím na něm, je to jako výbuch. Vzápětí se s ním hladově líbám, on majetnický vplete prsty do mých vlasů a pevně mě tiskne k sobě, skoro zoufale, jako by mě teď, když dospěl až do tohoto bodu, nemínil pustit.

Zvuky kolem nás linoucí se z baru, hovor a smích, se najednou vzdalují a jsem tu jen já a on. Líbám ho, protože chci. Je roztomilý, příjemně flirtuje a vůbec není můj typ. Ani si nevzpomínám, kdy jsem naposled provedla takovou lehkomyšlnost. Vlastně ne, co to plácám? V životě jsem nic lehkomyšlného neprovedla, a teď se mi najednou zachtělo. Kašlu na to, už nemíním být ta rozumná, hodná sestřička. Chci se aspoň jednou odvázat, zařadit si – a jaký den je k tomu vhodnější než ten, kdy jsem zjistila, že si moje sestra bere chlápka, který mi zlomil srdce?